TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 5. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2002/22/EK – Universālais pakalpojums un lietotāju tiesības attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem – 26. panta 5. punkts – Vienotais Eiropas neatliekamās palīdzības dienesta numurs – Zvanītāja atrašanās vietas informācijas nodrošināšana

Lietā C-417/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (Viļņas Administratīvā apgabaltiesa, Lietuva) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2018. gada 21. jūnijā un kurš Tiesā reģistrēts 2018. gada 26. jūnijā, tiesvedībā

AW,

BV,

CU,

DT

pret

***Lietuvos valstybė*, ko pārstāv *Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba*, *Bendrasis pagalbos centras* un *Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija*,**

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 2. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– AW, BV, CU un DT vārdā – *L. Šaltinytė*, kam palīdz *L. Žalnieriūnas*, *advokatas*,

– Lietuvas valdības vārdā – *R. Dzikovič* un *K. Dieninis*, kā arī *R. Krasuckaitė*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – lietuviešu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braun* un *S. L. Kalėda*, kā arī *L. Nicolae* un *A. Steiblytė*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 26. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV 2002, L 108, 51. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris) (OV 2009, L 337, 11. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2002/22").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp AW, BV, CU un DT (turpmāk tekstā – "AW u.c.") un *Lietuvos valstybė* (Lietuvas valsts), ko pārstāv *Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba* (Lietuvas Republikas Komunikāciju regulējuma padome), *Bendrasis pagalbos centras* (Ārkārtas reaģēšanas centrs) un *Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija* (Lietuvas Republikas Iekšlietu ministrija), par viņu prasību par zaudējumu atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2002/22

3 Direktīvas 2002/22 36. apsvērumā ir noteikts:

"Ir svarīgi, lai lietotāji varētu piezvanīt uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības dienesta numuru "112" un jebkuru citu valsts neatliekamās palīdzības dienesta numuru par brīvu no jebkura telefona, ietverot taksofonus, neizmantojot nekādus apmaksas veidus. [..] Zvanītāja atrašanās vietas informācija, kas padarāma pieejama neatliekamās palīdzības dienestiem, uzlabos "112" dienesta lietotāju aizsardzību un drošību un palīdzēs neatliekamās palīdzības dienestiem tehniski izpildāmā līmenī to pienākumu veikšanā, ar noteikumu, ka tiek garantēta zvanu un ar tiem saistītās informācijas pārraide attiecīgajiem neatliekamās palīdzības dienestiem. [..]"

4 Šīs direktīvas 26. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka visi 2. punktā minēto pakalpojumu tiešie lietotāji, tostarp taksofonu lietotāji, izmantojot vienotu Eiropas neatliekamās palīdzības numuru "112" un dalībvalstu norādītus valsts ātrās palīdzības numurus, var izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus bez maksas un neizmantojot nekādus maksāšanas līdzekļus.

2. Dalībvalstis, apspriežoties ar valsts regulatīvajām iestādēm, neatliekamās palīdzības dienestiem un pakalpojumu sniedzējiem, nodrošina, ka uzņēmumi, kas piedāvā elektronisko sakaru pakalpojumus vietējo zvanu veikšanai uz numuru vai numuriem valsts numerācijas plānā, nodrošina piekļuvi neatliekamās palīdzības dienestiem.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka uz vienotā Eiropas neatliekamās palīdzības numura "112" izsaukumiem tiek pienācīgi atbildēts un ka tos apstrādā valsts neatliekamās palīdzības sistēmu organizācijai vispiemērotākajā veidā. Uz šādiem izsaukumiem atbild un tos apstrādā vismaz tikpat ātri un efektīvi kā valsts neatliekamās palīdzības dienestu numuru izsaukumus, ja tādus turpina izmantot.

[..]

5. Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgie uzņēmumi izsaucēja atrašanās vietas informāciju bez maksas dara pieejamu tai iestādei, kas nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi. Šāda kārtība attiecas uz visiem zvaniem uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības numuru "112". Dalībvalstis var attiecināt šīs saistības uz valsts ātrās palīdzības dienestu numuriem. Kompetentās valsts regulatīvās iestādes nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus.

[..]"

Direktīva 2009/136

5 Direktīvas 2009/136 39. apsvērumā ir noteikts:

"Tiešajiem lietotājiem vajadzētu būt iespējai izsaukt neatliekamās palīdzības dienestus un piekļūt tiem, izmantojot jebkura veida telefona pakalpojumus, ar ko nodrošina iespēju veikt balss izsaukumus ar numuru vai numuriem valsts vai starptautiskajā numerācijas plānā. [..] Lai uzlabotu iedzīvotāju aizsardzību, būtu jāpastiprina pienākums sniegt informāciju par izsaucēja atrašanās vietu. Jo īpaši uzņēmumiem būtu jādara pieejama informācija par izsaucēja atrašanās vietu ātrās palīdzības dienestiem, tiklīdz izsaukums pienāk attiecīgā dienestā, neatkarīgi no izmantotās tehnoloģijas. [..]"

Lietuvas tiesības

Lietuvas Republikas Likums Nr. IX-2135 par elektronisko komunikāciju

6 2004. gada 15. aprīļa *Lietuvos Respublikos elektroninių ryšių įstatymas nº IX-2135* (Lietuvas Republikas Likums Nr. IX-2135 par elektronisko komunikāciju) (*Žin.*, 2004., Nr. 69-2382), redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietas faktiem, 34. panta 10. punktā bija noteikts:

"Visiem publisko komunikāciju tīklu un publisko elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar Komunikāciju regulējuma padomes paredzēto procedūru un nosacījumiem ir jānodrošina saviem abonentiem un/vai publisko elektronisko komunikāciju pakalpojumu lietotājiem, tostarp publisko taksofonu lietotājiem un atspējotiem abonentiem vai lietotājiem, brīva piekļuve tām iestādēm, kas sniedz neatliekamās palīdzības izsaukumu pakalpojumus."

7 Šī likuma 68. panta 2. punkts bija formulēts šādi:

"Publisko komunikāciju tīklu un publisko elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji bez maksas sniedz Ārkārtas reaģēšanas centram katra zvanītāja atrašanās vietas informāciju (tostarp informācijas plūsmas datus) bez abonenta vai faktiskā elektronisko komunikāciju pakalpojumu lietotāja piekrišanas. Visu neatliekamās palīdzības izsaukumu gadījumā atrašanās vietas informācija ir jāsniedz Ārkārtas reaģēšanas centram bez maksas, tiklīdz Ārkārtas reaģēšanas centrs ir atbildējis uz neatliekamās palīdzības izsaukumu. Ārkārtas reaģēšanas centrs iesniedz Komunikāciju regulējuma padomei priekšlikumus par zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijiem. Ņemot vērā Ārkārtas reaģēšanas centra iesniegtos priekšlikumus, Komunikāciju regulējuma padome nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus. Izdevumi saistībā

ar tādas datoraparatūras (un ar to saistītās programmatūras) iegādi, uzstādīšanu (adaptāciju), atjaunināšanu un atbalstu, kas nav nepieciešama, lai nodrošinātu pakalpojumu sniedzēja saimniecisko darbību, bet kas ir vajadzīga, lai sniegtu Ārkārtas reaģēšanas centram atrašanās vietas informāciju (tostarp informācijas plūsmas datus), publisko komunikāciju tīklu un publisko elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar valdības noteikto procedūru, ir jākompensē no valsts budžeta. Pārējās šī punkta normas tiek izpildītas saskaņā ar šī likuma 34. panta 10. punktā paredzētajiem noteikumiem un nosacījumiem."

Piekļuves neatliekamās palīdzības pakalpojumiem noteikumi

8 Ar 2011. gada 7. novembra Rīkojumu Nr. 1V-1087 Komunikāciju regulējuma padomes direktors apstiprināja Noteikumus par abonentu vai lietotāju piekļuvi to iestāžu, kuras sniedz neatliekamās palīdzības izsaukumu pakalpojumus, pakalpojumiem (turpmāk tekstā – "Piekļuves neatliekamās palīdzības pakalpojumiem noteikumi").

9 Šo noteikumu 4.5.4.1. punktā ir paredzēts, ka publisko mobilo tālruņu tīkla pakalpojumu sniedzējiem ir jāsniedz atrašanās vietas informācija ar bāzes stacijas (sektora) pārklājuma (*Cell-ID*) precizitāti. Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzsver, ka minētajos noteikumos nav precizēta nedz minimālā precizitāte, ar kādu bāzes stacijai jāsniedz zvanītāja atrašanās vieta, nedz arī bāzes staciju izvietojuma blīvums.

10 Atbilstoši Piekļuves neatliekamās palīdzības pakalpojumiem noteikumu 4.5.4.2. punktam 95 % no visas atrašanās vietas informācijas ir jāsniedz 20 sekunžu laikā, sākot ar brīdi, kad Ārkārtas reaģēšanas centrs pieslēdzas serverim, vai sākot ar brīdi, kad Ārkārtas reaģēšanas centrs nosūta pieprasījumu publiskā mobilo tālruņu tīkla vai publisko mobilo pakalpojumu sniedzējam.

11 Piekļuves neatliekamās palīdzības pakalpojumiem noteikumu 4.5.4.3. punktā ir noteikts, ka publiskā mobilā tīkla pakalpojumu sniedzēju izmantotajai sistēmai atrašanās vietas informācijas sniegšanai ir jābūt pilnīgi dublējošai, bet tās pieejamībai ir jābūt ne mazākai par 97 % gadā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 AW u.c. ir ES – jaunas, septiņpadsmitgadīgas meitenes, kura ir noziedzīgā nodarījumā cietusī, – tuvinieki. No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka 2013. gada 21. septembrī ap plkst. 6 rītā Panevēžas [*Panevėžys*] (Lietuva) nomalē ES tika nolaupīta, izvarota un automašīnas bagāžniekā sadedzināta dzīva. Atrazdamās ieslodzīta šajā bagāžniekā, viņa, izmantojot mobilo telefonu, bija zvanījusi Lietuvas neatliekamās palīdzības zvanu saņemšanas centram uz Eiropas vienoto neatliekamās palīdzības dienesta numuru 112 (turpmāk tekstā – "112") apmēram desmit reizes, lai lūgtu palīdzību. Tomēr neatliekamās palīdzības zvanu saņemšanas centra iekārtās neparādījās izmantotā mobilā telefona numurs, un tas neļāva šī centra darbiniekiem noteikt viņas atrašanās vietu. Nebija iespējams noteikt nedz to, vai ES izmantotais mobilais telefons ir aprīkots ar *SIM* karti, nedz to, kādēļ viņas numurs nav redzams neatliekamo zvanu saņemšanas centrā.

13 AW u.c. cēla prasību iesniedzējtiesā, prasot piespriest Lietuvas valstij atlīdzināt morālo kaitējumu, kas nodarīts cietušajai ES un viņiem pašiem – ES tuviniekiem. Savas prasības pamatojumam viņi norāda, ka Lietuvas Republika nav pienācīgi nodrošinājusi praktisku Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta īstenošanu. Šīs nenodrošināšanas dēļ neesot bijis iespējams policijas dienestiem uz vietas sniegt informāciju par ES atrašanās vietu, tādēļ tie neesot varējuši viņai palīdzēt.

14 Iesniedzējtiesa pievēršas jautājumam, pirmkārt, vai Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punktā ir noteikts pienākums sniegt zvanītāja atrašanās vietas informāciju, ja zvans tiek veikts no aparāta, kurā nav *SIM* kartes, un, otrkārt, vai tādā gadījumā, kāds ir pamatlietā, kad dalībvalsts tiesiskais regulējums ļauj zvanīt uz 112 no mobilā telefona bez *SIM* kartes, zvanītāja atrašanās vietas informācija ir jānosaka saskaņā ar Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punktu.

15 Ja būtu jāuzskata, ka gadījumā, kad zvans uz 112 tiek veikts no mobilā telefona bez *SIM* kartes, dalībvalstīm ir jānodrošina zvanītāja atrašanās vietas noteikšana, iesniedzējtiesa arī vēlas noskaidrot, vai attiecībā uz saistībām, kuras izriet no Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta, piemērojamais Lietuvas tiesiskais regulējums ļauj nodrošināt pietiekami precīzu zvanītāja atrašanās vietas noteikšanu.

16 Visbeidzot iesniedzējtiesa norāda, ka tad, ja izrādīsies, ka dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir jānodrošina personas, kura zvana uz 112, atrašanās vietas noteikšana pat tādā gadījumā, ja šī persona zvana, izmantojot mobilo telefonu, kas nav aprīkots ar *SIM* karti, tai būs jāpievēršas jautājumam par to, vai ir jāpastāv tiešai cēloņsakarībai starp attiecīgās dalībvalsts pienākuma neizpildi un privātpersonām nodarīto kaitējumu, vai arī pietiek ar netiešu cēloņsakarību, ja atbilstoši valsts tiesību aktiem vai judikatūrai ar šādu cēloņsakarību pietiek, lai būtu izpildīts viens no attiecīgās dalībvalsts atbildības nosacījumiem.

17 Šajos apstākļos *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (Viļņas Administratīvā apgabaltiesa, Lietuva) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2002/22 [..] 26. panta 5. punkts reglamentē obligātu atrašanās vietas informācijas sniegšanu, kad zvani tiek veikti no mobilajām ierīcēm bez *SIM* kartēm?

2) Ja dalībvalsts tiesību akti ļauj personām zvanīt uz [112] bez *SIM* kartes, vai šis fakts nozīmē, ka atrašanās vietas informācija par šādiem neatliekamās palīdzības izsaukumiem ir jānosaka, kā paredzēts Direktīvas 2002/22 [..] 26. panta 5. punktā?

3) Vai [Piekļuves neatliekamās palīdzības pakalpojumiem noteikumu] 4.5.4. punktā paredzētais valsts tiesiskais regulējums [..], kas tostarp nosaka, ka publisko mobilo tālruņu tīkla pakalpojumu sniedzējiem ir jāsniedz atrašanās vietas informācija ar bāzes stacijas (sektora) pārklājuma (*Cell-ID*) precizitāti, bet kas nenosaka minimālo precizitāti (attāluma ziņā), ar kādu bāzes stacijām jānosaka zvanītāja atrašanās vieta, kā arī blīvumu (attāluma ziņā), kādā jābūt izvietotām bāzes stacijām, ir saderīgs ar Direktīvas 2002/22 [..] 26. panta 5. punktu, kurā ir paredzēts, ka kompetentās regulatīvās iestādes nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus?

4) Ja atbildes uz pirmo jautājumu un/vai otro jautājumu ir tādas, ka dalībvalstij ir jānodrošina atrašanās vietas noteikšana, kā paredzēts Direktīvas 2002/22 [..] 26. panta 5. punktā, un/vai ja atbilde uz trešo jautājumu ir tāda, ka valsts tiesību akti nav saderīgi ar Direktīvas 2002/22 [..] 26. panta 5. punktu, kurā ir paredzēts, ka kompetentās regulatīvās iestādes nosaka zvanītāja atrašanās vietas informācijas precizitātes un uzticamības kritērijus, vai valsts tiesai, lemjot par kaitējuma kompensācijas jautājumu, ir jānosaka tieša cēloņsakarība starp Savienības tiesību pārkāpumu un personām nodarīto kaitējumu vai arī ir pietiekami noteikt netiešu cēloņsakarību starp Savienības tiesību pārkāpumu un personām nodarīto kaitējumu, ja saskaņā ar valsts tiesību normām un/vai valsts judikatūru ir pietiekami noteikt netiešu cēloņsakarību starp nelikumīgajām darbībām un personām nodarīto kaitējumu, lai izraisītu atbildību?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

18 Ar pirmo un otro jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm tajā ir noteikts pienākums nodrošināt, ka attiecīgie uzņēmumi iestādei, kas nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus uz 112, bez maksas dara pieejamu informāciju par zvanītāja atrašanās vietu, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi, tostarp tad, ja izsaukums tiek veikts no mobilā telefona, kas nav aprīkots ar *SIM* karti.

19 Ievadā ir jānorāda, ka Tiesā iesniegtajos rakstveida apsvērumos Lietuvas valdība apgalvo, ka šāda situācija neietilpst Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta piemērošanas jomā, bet to reglamentē katras dalībvalsts valsts tiesības, šajā gadījumā Lietuvas tiesības.

20 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka pirmā un otrā jautājuma priekšmets ir tieši Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta piemērojamība tādā situācijā, kāda ir pamatlietas rašanās pamatā. Tādējādi ar saviem jautājumiem iesniedzējtiesa lūdz Tiesai nevis interpretēt Lietuvas tiesības, bet gan interpretēt Savienības tiesības, konkrēti Direktīvu 2002/22.

21 Saistībā ar atbildēm uz šiem jautājumiem no paša Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka "uz visiem zvaniem uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības numuru" attiecas pienākums darīt pieejamu informāciju par zvanītāja atrašanās vietu.

22 Tāpat ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka no Direktīvas 2002/22 26. panta 3. punkta, sākotnējā redakcijā, kura atbilst tā paša panta 5. punktam pašlaik spēkā esošajā šīs direktīvas redakcijā, izriet, ka šajā tiesību normā dalībvalstij ir noteikts pienākums, ievērojot tehniskās iespējamības nosacījumu, sasniegt rezultātu, kurš nozīmē ne tikai attiecīga tiesiskā ietvara noteikšanu, bet gan paredz, ka informācija par visu zvanītāju, kas zvana uz numuru 112, atrašanās vietu ir efektīvi jānodod neatliekamās palīdzības dienestiem (spriedums, 2008. gada 11. septembris, Komisija/Lietuva, C-274/07, EU:C:2008:497, 40. punkts).

23 Tātad nevar atzīt, ka zvani uz 112, kuri tiek veikti no mobilā telefona, kas nav aprīkots ar *SIM* karti, būtu izslēgti no šīs tiesību normas piemērošanas jomas.

24 Tādējādi uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstīm, ņemot vērā tehnisko iespējamību, ir noteikts pienākums gādāt par to, lai attiecīgie uzņēmumi zvanītāja atrašanās vietas informāciju bez maksas darītu pieejamu tai iestādei, kura nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus uz 112, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi, tostarp līdzko izsaukums tiek veikts no mobilā telefona, kas nav aprīkots ar *SIM* karti.

Par trešo jautājumu

25 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesai lemt par valsts tiesiskā regulējuma, kurā ir noteikti kritēriji attiecībā uz informācijas par zvanītāja uz 112 atrašanās vietu precizitāti un uzticamību, atbilstību Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punktam.

26 Konkrēti, iesniedzējtiesa, kā izriet no šī sprieduma 9. punkta, pauž šaubas par to, vai dalībvalsts var paredzēt tikai to, ka zvanītāja uz 112 atrašanās vietas informācija ir jāsniedz ar bāzes stacijas pārklājuma precizitāti. Proti, operatoriem varētu prasīt, lai nosūtītajā informācijā ar minimālo

precizitāti būtu norādīts zvanītāja attālums no bāzes stacijas, caur kuru šis zvans ir pārraidīts. Turklāt tā uzsver, ka piemērojamajā Lietuvas tiesiskajā regulējumā nav paredzēts tas, kādam ir jābūt bāzes staciju izvietojuma blīvumam, tāpat nav noteikts maksimālais attālums starp šīm stacijām.

27 Šajā ziņā vispirms ir jāuzsver, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru kompetentajai valsts tiesai ir jāpārbauda, vai valsts tiesiskais regulējums atbilst Savienības tiesībām, jo Tiesas, kas izskata lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, kompetencē ir tikai sniegt šai tiesai visu attiecīgo Savienības tiesību normu interpretāciju, kura var ļaut tai novērtēt šo atbilstību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 1. jūlijs, *Ålands Vindkraft*, C-573/12, EU:C:2014:2037, 126. punkts).

28 Šajos apstākļos ir jāpārformulē trešais jautājums un jāuzskata, ka ar to iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstīm ir piešķirta rīcības brīvība noteikt kritērijus saistībā ar zvanītāja uz 112 atrašanās vietas informācijas precizitāti un uzticamību, kuri ļauj tām šajā informācijā aprobežoties ar bāzes stacijas, kas izsaukumu pārraidījusi tālāk, identifikāciju.

29 Kā Lietuvas valdība un Eiropas Komisija ir uzsvērušas savos Tiesai iesniegtajos apsvērumos, no Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkta pēdējā teikuma formulējuma izriet, ka dalībvalstīm ir zināma rīcības brīvība noteikt kritērijus saistībā ar zvanītāja uz 112 atrašanās vietas informācijas, kas attiecīgajiem uzņēmumiem ir bez maksas jādara zināma iestādei, kura nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus, precizitāti un uzticamību saskaņā ar minētā punkta pirmo teikumu.

30 Tomēr ir jānorāda, ka no Direktīvas 2002/22 36. apsvēruma un Direktīvas 2009/136 39. apsvēruma izriet, ka informācijas par zvanītāja atrašanās vietu obligātās sniegšanas mērķis ir uzlabot "112" dienesta lietotāju aizsardzību un drošību un palīdzēt neatliekamās palīdzības dienestiem to pienākumu veikšanā.

31 Tādējādi kritērijiem attiecībā uz informācijas par zvanītāja atrašanās vietu precizitāti un uzticamību katrā ziņā ir jānodrošina, ciktāl ir tehniski iespējams, šī zvanītāja atrašanās vietas noteikšana tik uzticami un precīzi, cik ir nepieciešams, lai neatliekamās palīdzības dienesti varētu viņam lietderīgi palīdzēt.

32 Rīcības brīvība, kāda dalībvalstīm piemīt šo kritēriju noteikšanā, ir ierobežota ar nepieciešamību nodrošināt sniegtās informācijas lietderību, lai ļautu noteikt zvanītāja faktisko atrašanās vietu un attiecīgi iesaistīties neatliekamās palīdzības dienestiem.

33 Tā kā šai rīcībai ir ļoti tehnisks raksturs un tā kā šī rīcība ir cieši saistīta ar Lietuvas mobilo telekomunikāciju tīkla specifiku, tā ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.

34 Tādējādi uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2002/22 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstīm ir piešķirta rīcības brīvība noteikt kritērijus saistībā ar zvanītāja uz 112 atrašanās vietas informācijas precizitāti un uzticamību, tomēr ar precizējumu, ka ar kritērijiem, kurus tās nosaka, ir jānodrošina – ciktāl tas tehniski iespējams – zvanītāja atrašanās vietas noteikšana tik uzticami un precīzi, cik nepieciešams, lai neatliekamās palīdzības dienesti varētu viņam lietderīgi palīdzēt, un tas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.

Par ceturto jautājumu

35 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesībām netiešas cēloņsakarības esamība starp valsts iestāžu prettiesisko darbību un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, tiek uzskatīta par pietiekamu, lai iestātos valsts

atbildība, šāda netieša cēloņsakarība starp Savienības tiesību pārkāpumu, kādā vainojama šī dalībvalsts, un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, arī ir jāatzīst par pietiekamu, lai iestātos minētās dalībvalsts atbildība par šo Savienības tiesību pārkāpumu.

36 Tiesai iesniegtajos apsvērumos Lietuvas valdība ir apstrīdējusi to, ka, lai iestātos Lietuvas valsts atbildība saskaņā ar valsts tiesībām, pietiktu ar netiešu cēloņsakarību starp prettiesisko darbību un nodarītajiem zaudējumiem. Kā norāda Lietuvas valdība, no piemērojamajām Lietuvas tiesību normām izriet – lai iestātos valsts atbildība, ir jāpastāv tiešai cēloņsakarībai starp valsts iestāžu prettiesisko darbību un privātpersonas, kurai nodarīts kaitējums, tiesību pārkāpumu.

37 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka ar LESD 267. pantu izveidotās tiesu sadarbības sistēmas ietvaros Tiesai nav jālemj par valsts tiesību normu interpretāciju un nav jāspriež vai jāpārbauda, vai iesniedzējtiesas sniegtā to interpretācija ir pareiza (spriedums, 2015. gada 26. marts, *Macikowski*, C-499/13, EU:C:2015:201, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Runājot par atbildi uz ceturto jautājumu, ir jānorāda – protams, to nosacījumu vidū, kuri ir jāizpilda, lai iestātos dalībvalsts atbildība par zaudējumiem, kas privātpersonām ir nodarīti ar Savienības tiesību pārkāpumiem, kuros dalībvalsts ir vainojama, ir nosacījums, ka pastāv tieša cēloņsakarība starp šo tiesību pārkāpumu un zaudējumiem, kas nodarīti šīm privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Kantarev*, C-571/16, EU:C:2018:807, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, ka Savienības tiesību pārkāpuma, kurā tā ir vainojama, gadījumā, sekas, kas radušās sakarā ar kaitējuma nodarīšanu, valstij ir jānovērš atbilstoši valsts tiesībām par atbildību, ievērojot, ka valsts tiesību aktos par kaitējuma atlīdzību ietvertie nosacījumi nevar būt mazāk labvēlīgi par nosacījumiem, kuri attiecas uz līdzīgām iekšzemes prasībām (līdzvērtības princips) (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Kantarev*, C-571/16, EU:C:2018:807, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 No tā izriet, ka gadījumā, ja saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesībām atbilstoši to interpretācijai valsts tiesu judikatūrā netiešas cēloņsakarības esamība starp šīs dalībvalsts valsts tiesību pārkāpumu un nodarītajiem zaudējumiem tiek atzīta par pietiekamu, lai iestātos valsts atbildība atbilstoši līdzvērtības principam, netieša cēloņsakarība starp Savienības tiesību pārkāpumu, kurā vainojama attiecīgā dalībvalsts, un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonām, arī ir jāatzīst par pietiekamu, lai iestātos minētās dalībvalsts atbildība par šo pārkāpumu.

41 Tādējādi uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesībām netiešas cēloņsakarības esamība starp valsts iestāžu prettiesisko darbību un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, tiek uzskatīta par pietiekamu, lai iestātos valsts atbildība, šāda netieša cēloņsakarība starp Savienības tiesību pārkāpumu, kādā vainojama šī dalībvalsts, un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, arī ir jāatzīst par pietiekamu, lai iestātos minētās dalībvalsts atbildība par šo Savienības tiesību pārkāpumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nosprież:

1) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes**

Direktīvu 2009/136/EK (2009. gada 25. novembris), 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstīm, ņemot vērā tehnisko iespējamību, ir noteikts pienākums gādāt par to, lai attiecīgie uzņēmumi zvanītāja atrašanās vietas informāciju bez maksas darītu pieejamu tai iestādei, kas nodrošina neatliekamās palīdzības izsaukumus uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības dienesta numuru 112, līdzko izsaukums sasniedz minēto iestādi, tostarp līdzko izsaukums tiek veikts no mobilā telefona, kas nav aprīkots ar *SIM* karti.

2) **Direktīvas 2002/22, kas grozīta ar Direktīvu 2009/136, 26. panta 5. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā dalībvalstīm ir piešķirta rīcības brīvība noteikt kritērijus saistībā ar zvanītāja uz vienoto Eiropas neatliekamās palīdzības dienesta numuru 112 atrašanās vietas informācijas precizitāti un uzticamību, tomēr ar precizējumu, ka ar kritērijiem, kurus tās nosaka, ir jānodrošina – ciktāl tas tehniski iespējams – zvanītāja atrašanās vietas noteikšana tik uzticami un precīzi, cik nepieciešams, lai neatliekamās palīdzības dienesti varētu viņam lietderīgi palīdzēt, un tas ir jāizvērtē iesniedzējtiesai.**

3) **Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja saskaņā ar dalībvalsts valsts tiesībām netiešas cēloņsakarības esamība starp valsts iestāžu prettiesisko darbību un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, tiek uzskatīta par pietiekamu, lai iestātos valsts atbildība, šāda netieša cēloņsakarība starp Savienības tiesību pārkāpumu, kādā vainojama šī dalībvalsts, un zaudējumiem, kas nodarīti privātpersonai, arī ir jāatzīst par pietiekamu, lai iestātos minētās dalībvalsts atbildība par šo Savienības tiesību pārkāpumu.**

[Paraksti]